

μέ γιαούρτι και μέ γάλα,
μοστρα του μεγάλου κόσμου
ἀπό γένος κι ἀπό στάνη,
κι ἤλθε κι ὁ γραμματικὸς μὲν
προσφωνήσεις νὰ σοῦ κάνη.

Μὲ τὴν κάλην τοῦ Μερκούρη
μ' ἐπίασε κακὸ μπουρλί,
κι ἔγινε τοῦ Δόγ' ἡ μούρη
σὰν Βενετικὸ φλουρί.

Τρὶς ἀλοί μας κι' ὠμήνα,
πᾶνε τὰ λεπτὰ χαμένα.
Νὰ τὸ σῶι τῶν ἐν τέλει,
νὰ κι' ἡ διαθήλωσις,
τώρα φαίνεσαι, Μικέλη,
σὰν ἀποκαθλωσις.

Γράψε μου γιὰ νὰ σοῦ γράψω,
κλάψε με γιὰ νὰ σὲ κλάψω,
ὄλα σουρ και βερεσέ,
ἀσπρίσέ με νὰ σ' ἀσπρίσω
μὲ γιαούρτι σακκουλίσω,
τῆς βεδούρας, τοῦ κεσέ.

Κλείσε τὰ στωμόλα χεῖλη
καὶ τὸ μαυρο σου μαντύλι
στεῖλε μου νὰ σοῦ τὸ πλύνω
μὲ τὰ δάκρυα τοῦ χύνω.

Τραγοῦδι λέω θλιβερό,
κάνω τὸ δάκρυ μου νερό,
τὸ σάλιο μου σαποῦνι,
θλιμμένο μου πιτσούνι.

Σκοῦζε και σὺ σπαρακτικὰ
γιὰ τῆς μαυρίλας τὸν καῦμό,
τὰ φῶτα τὰ βεγγαλικὰ
μᾶς ἐκάθισαν στὸ λαϊμό.

Βλέπω μαύραις μολυβιαῖς
στὰ χαρτιά μου τὰ λευκα,
μᾶς ἐκάνανε προβιαῖς
καὶ γιὰ πούλημ' ἀρνιακά.

Ἦσαν δρόμο τὰ κοπέλια
τῆς δειλῆς περπατησιᾶς.
Ἰβγήκανε ξυνὰ τὰ γέλοια
κι οἱ χεροὶ τῆς Κηρισσιᾶς.

Τοῦς θυμοῦμαι και σκιρῶ
μὲ ποδάρι Ζλάπικο,
τότε χόρεψα σουρτό,
τώρα Σουφαράπικο.

Μᾶς ἐπότισαν χολή,
μᾶς ἐδρόσισαν μὲ ζῦδι,
σεκλεντιστήκα πολὺ

καὶ θὰ πάω γιὰ ταξεῖδι.
Μικελάκη σὲ φιλω,
κατευόξω μου καλό.

Ἐφυγε μὲ τῆς μαυρίλας τοὺς καθυμούς ὁ κακομοῖρης,
πάει γιὰ νὰ δῶ ἴστην Νάζο μήπως μαύρισε κι' ἡ σῆμυρις.

Μὲς στὸς σάλους τῆς ἀντάρας, τῆς βοῆς, τῆς τρικυμίας,
καὶ τὰγάματα μιλῆσαν τῆς χρυσῆς Ἀκαδημίας.

Καὶ ἴστην Ἀθῆνᾶ φωνάζει μ' ἓνα βλέμμ' ἀκτινοβόλον
ὁ χρυσότοξος Ἀπολλων.

Ἀθηνόδλα μου, τῆς λέγει, δὲν τὰ ξέρεις τὰ μαντάτα;
μαύρισαν τὸν Ἀθηναῖο τῆς Ἀθήνας τὰ φουτάτα.

Κι εἶπε τότε κι' ἡ γλαυκῶσις: «πὼς σοῦ φάνηκε τὸ νεό,
γεῖτόνα μου φωτοδότη,
νὰ μουρίσουν Ἀθηναῖο
καὶ ν' ἀσπρίσουν Κρανιδιώτη;»

Τέτοια λέγ' ἡ θεία κόρη και τὸ δόρυ τῆς τινάζει,
κι ἄρχισε νὰ τραγοῦδῆ
γιὰ τὸ ντόπιο τὸ παιδί

μὲ τὴ ντόπια κουκουβάγια, ποῦ στὸ κράνος τῆς κουρ-
(νιάζει.

Τελείωσαν τῶν ἐκλογῶν τρεχάματα και φέσταῖς,
τὰ τζάκια ποῦ κορώσανε τὰ σβόνου πυροσβέσταῖς.

Τοῦ πετρελαίου πνεκέ κι' ὁ Φασουλῆς ἐκτύπα
κι εἰς ὄλων ἐσκοῦζε ταῦτιά:
«τὰ τζάκια ἔπῃραν φωτιά,
καὶ τρέξετε νὰ φέρετε νερὸ τοῦ Σουμαρίπα».

Πᾶν ἡ φουρτούναις, πέρασαν, ἀρχίζουν ἡ μπουνάταῖς
καὶ μὲς σὲ κάρρα σκουπιδιῶν Συμβούλων βλέπω φάσταῖς.

Τῶν Καρναβάλων τάρματα τὰ ρίχνουν μὲς σ' ἀχοῦρα
καὶ ἴστην Ἀλάσκα τᾶτα του τὰ στέλλουν γιὰ γαιθούρια.

Κοιμούνται Λάρδοι και Λαῶς, πεῖθο και καββαλόρηδες,
τὰ σύμβολα τῶν ἐκλογῶν σαρόνου σκουπιδιάρηδες.

Κι εἶ Καλλιπερῆς, τῶν Ρωμηῶν γιγάντειον μοντέλο,
ἐβγήκε πρῶτος Σύμβουλος μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο.

Κι ὁ Περικλέτος γύριζε
κι ἐφώναζε κι ἐσφύριζε,
κι ἄλλόκοτοι συλλογισμοὶ μὲς στὸ μασαλό του μῆχαν
κι ἔστειλε ρετινόλαδο σ' ἐκείνους ποῦ δὲν βγήχαν.

Ὁ τῶσον ἀνοικτόκαρδος και τῶσον ντιλικάτος,
ὁ Βουλευτῆς ὁ Συριανός, ὁ και Μαυροκορδάτος,
τοῦ Γιαννοπούλου ἰδιόλιξε τὴν κόρην Εὐγενίαν,
ἐξήγουν εἰς καλλονὴν κι εἰς ἀρετὰς σπανίαν,
τὴν ἀδελφὴν τοῦ Περικλή, καλὰμου σθεναροῦ,
κι εἰς αἰσθημα και φρόνημα και πάθος φλογεροῦ.
Κι ὁ Φασουλῆς θερμὰς εὐχὰς μυριάς συνενόη
κι αὐτὸς μὲ στέφανα χρυσὰ τοῦς χρυσοστεφανόνει.